

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: J. K.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27. 3. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2023, č. j.
OAM-184/DS-PR-D04-2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 15. 3. 2023, č. j. OAM-184/DS-PR-D04-2023, rozhodl žalovaný v řízení o předání žalobce do příslušného státu, jež bylo zahájeno dne 17. 2. 2023 z moci úřední dle § 11 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**) a dle čl. 26 odst. 1 Nařízení tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinké nařízení**), je Rumunsko. Současně žalovaný uvedl, že rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) téhož zákona z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce napadenému rozhodnutí rozpor se smyslem a účelem Dublinkého nařízení, jelikož by mu vycestováním do Rumunska byla způsobena závažná újma. Žalobce trval na svém setrvání na území ČR, a to zejména z důvodu otřesných a nelidských podmínek v uprchlických zařízeních v Rumunsku. Z těchto důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobce poté odkázal na fotografie z rumunských uprchlických zařízení, jež byly založeny do spisu v rámci správního řízení jako důkaz, a z nichž dovozuje špatné hygienické podmínky v uvedených zařízeních. Rovněž má v zařízeních docházet k nekontrolovatelnému šíření různých onemocnění včetně kožních parazitů, kterými byl sám napaden. Dále žalobce zdůraznil nepříjemný přístup personálu rumunských zařízení pro cizince, kde mají být na denním pořádku nucené práce, např. všemožné uklízení prostor celého zařízení či nucené odklizení sněhu v mrazu či omezené a někdy dokonce žádné přiděly jídla pro cizince, kteří často dlouhodobě hladoví a jsou tak ještě náchylnější vůči infekcím a parazitům. Dále žalobce poukázal na absenci tlumočnicků v rumunských uprchlických zařízeních, která má nezřídka za následek závažné porušení práva na spravedlivý proces. Dále žalobce uvedl, že je v Rumunsku osobou nežádoucí, neboť zde bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Rumunsko tak po převzetí žalobce nepochybně přistoupí k jeho nedobrovolné deportaci do Pákistánu. V zemi původu mu však hrozí pronásledování a vážná újma, protože, jak již uvedl v řízení před žalovaným, je hledán teroristickými organizacemi pro aplikování očkování dětem, o kterém se podstatná část pákistánské populace mylně domnívá, že způsobuje u dětí smrt. Realnost nebezpečí vzniku vážné újmy v případě návratu do země jeho původu je o to vyšší, když několik žalobcovo kolegů bylo pro výkon stejné činnosti zavražděno a pákistánské státní orgány toto vůbec neřeší. Závěrem žalobce zdůraznil, že je na úvaze žalovaného, zda bude aplikovat čl. 24 odst. 1 Dublinkého nařízení. Napadené rozhodnutí však posouzení aplikace zmíněného článku vůbec neobsahuje. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí měl omezit toliko na konstatování, že žalobce nemá na území ČR žádné socioekonomické vazby a v jeho případě ani nebyly zjištěny okolnosti hodné zvláštního zřetele. Toto tvrzení žalovaného však považoval žalobce za rozporné s obsahem spisu a skutkovými zjištěními, neboť z těchto vyplývá, že jsou dány okolnosti, jež činí přemístění žalobce do Rumunska nepříjemným. Napadené rozhodnutí považoval žalobce pro absenci daného odůvodnění za přezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 13. 4. 2023 žalovaný považoval napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentaci naopak nepovažoval žalovaný za způsobilou jeho důvodnost zpochybnit. Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl zadržen na území ČR z důvodu

neoprávněného pobytu, přičemž současně nepodal žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný při posuzování okolností a předložených důkazních materiálů postupoval v souladu s obecnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II. Dublinského nařízení a ve vztahu k určení příslušného členského státu podle kritérií uvedených v kapitole III. vyloučil aplikovatelnost čl. 8–15 Dublinského nařízení. Žalovaný dále tvrdil, že se zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti došel k závěru, že v souladu s Dublinským nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudit. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.
6. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Soud na úvod své argumentace shledává nezbytným vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č. j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: *„Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“* Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce či k věcnému posouzení žalobcoví žádosti, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce či důvody, pro něž požádal o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti. Předmětem řízení tudíž nejsou především důvody, pro něž se žalobce nemůže vrátit do země původu (Pákistánu) a všechny námitky tímto směrem jsou proto nepodstatné.
9. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení *„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen: přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka*

třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“

10. Soud v obecné rovině přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řešil, zda byly naplněny podmínky pro postup dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení. Již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku dne 21. 1. 2023, což sám potvrdil v protokolu o podání vysvětlení ze dne 17. 2. 2023. Ačkoliv se žalobce poté snažil tuto skutečnost rozporovat v protokolu o pohovoru v rámci řízení dle Dublinského nařízení, byly rozpory ve výpovědích žalovaným vypořádány, a to na str. 3 napadeného rozhodnutí, kdy nebylo k pozdějším tvrzením žalobce pro jejich účelovost přihlíženo. S tímto názorem žalovaného se soud plně ztotožňuje. Dále tuto skutečnost potvrdilo Rumunsko, jež ve své odpovědi ze dne 1. 3. 2023 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce na základě čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení. Není tedy důvod k pochybám, že v době nynějšího řízení o předání splňoval žalobce podmínky pro aplikaci výše uvedeného článku. V daném případě tak byla správně určena místní příslušnost Rumunska dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení.
11. S ohledem na splněné podmínky pro aplikaci čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, kdy bylo zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určeno Rumunsko, nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobcem vznesené námitky stran nepřislušnosti Rumunska k posouzení jeho žádosti jsou liché.
12. Otázka udělení mezinárodní ochrany Rumunskem či ČR není předmětem tohoto řízení, neboť jak již bylo zmíněno výše, předmětem tohoto řízení je určení místní příslušnosti státu, který bude rozhodovat o podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a též o realizovatelnosti jeho předání. Poté co byla verifikována místní příslušnost Rumunska, byl správní orgán povinen dále určit, zda v Rumunsku nedochází k systematickým nedostatkům. Za tímto účelem si žalovaný obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Rumunsku (viz str. 4-5 napadeného rozhodnutí), které podrobně popisovaly azylové řízení v Rumunsku, a nevyplývalo z nich nic, co by poukazovalo na eventuální domněnku o potencionálních systematických nedostatecích. Současně soud považuje za významné poukázat na skutečnost, že žalobce v průběhu řízení o předání neprokázal žádné skutečnosti nasvědčující existenci systémových nedostatků panujících na území Rumunska. Žalobcem předložené fotografie žalovaný stejně jako soud nepovažuje za důkaz o existenci systematických nedostatků.
13. K již uvedenému soud považuje za důležité dále poukázat na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26. Z uvedené judikatury zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států EU je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit. S ohledem na výše uvedené soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se žalovaný existencí systémových nedostatků zabýval nedostatečně a obecně pouhým konstatováním obecných

faktů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl fakta vyplývající z Informací OAMP 26. 7. 2022 týkající se azylového systému v Rumunsku, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučující riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Rumunsku. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvoru či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavdávaly domněnku o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany Rumunska, avšak žádné nezjistil. Dále byl žalobce seznámen s výsledkem řízení a s tím souvisejícím předáním do Rumunska jako země příslušné k posouzení jeho žádosti. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí se žalovaný dotázal žalobce, zda chce uvést další rozhodné skutečnosti či doplnit podklady rozhodnutí. Na to žalobce předložil údajně jím pořízené fotografie ze zařízení z Rumunska, k nimž se soud vyjádřil výše. Rovněž se žalovaný dotázal žalobce, zda je ochoten se do Rumunska vrátit, ten takovou možnost odmítl, a to z důvodu že takový návrat považoval za zbytečný, neboť by ho opět pustili. Z uvedeného ani z dalších podkladů rozhodnutí nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v Rumunsku vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zhodnocení veškerých takto získaných informací provedl žalovaný na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, a to způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky zakládající pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v Rumunsku ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to ani v individuálním vztahu k žalobci. Soud tak na základě výše uvedeného neshledal námitku žalobce důvodnou, neboť žalovaný se dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících v Rumunsku. Současně s tím soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec dle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost žalobce, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Nad to soud připomíná, že ačkoliv Informace OAMP 26. 7. 2022 jsou počítány jako jeden podklad, informace v ní obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad dostatečně způsobilý podat dostatečně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v Rumunsku. V této věci soud po provedení přezkumu neshledal důvody pro to domnívat se, že by v rozporu s uvedeným skutečně v Rumunsku docházelo k systematickým nedostatkům, a proto shledal žalobní námitku nedůvodnou.

14. Přesto považuje soud za vhodné vyjádřit se k aktuálně v žalobě tvrzeným systémovým nedostatkům, které soud neshledal důvodnými, neboť nedosahují takové intenzity, aby je bylo možné podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, což je v souladu s výše uvedeným názorem soudu. K námitce absence tlumočnicků v ZZC v Rumunsku soud konstatuje, že z žalobcem uváděného příkladu není soudu zřejmé, jakým konkrétním způsobem tento nedostatek žalobce shledává důvodným ve vztahu ke své osobě, neboť žalobce, jak sám uvedl, hovoří rodným jazykem - urdštinou, avšak rozumí jak slovem, tak písmem anglicky. S odkazem na Informace OAMP 26. 7. 2022 hodnotí soud tuto námitku žalobce jako nedůvodnou, neboť jak ze zmíněné informace vyplývá, nedostatek

tlumočníků se netýká všech rumunských ZZC a v případě takové absence dochází k překladu prostřednictvím třetího jazyka. Jelikož však žalobce rozumí slovem i písmem jazyku anglickému, nejeví se řešení problému eventuálního překladu problémovým. Žalobce v Rumunsku již požádal o mezinárodní ochranu a prošel tamějším azylovým řízením, přičemž v žalobě nenamítl, že by mu jakkoliv bránila jazyková bariéra. Rovněž soud poukazuje na skutečnost, že žalobce v řízení o zajištění dle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, hovořil prostřednictvím tlumočníka jazyka anglického; anglický jazyk jako jeden z nejrozšířenějších jazyků poskytuje rovněž širokou základnu tlumočníků, kteří jsou hojně zastoupeni i v Rumunsku. Není tedy důvod domnívat se, že by žalobce nemohl z těchto důvodů uplatňovat v Rumunsku svá práva z důvodu jazykové bariéry. Co se týče hygienických podmínek, v této části soud považuje za nutné poznamenat, že samotný obecně nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Rumunsku nacházejí, a to ve srovnání s vyspělejšími a nejbohatšími zeměmi Evropské unie, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky. Z výše uvedeného nevyplývá, že by tyto podmínky, ne zcela srovnatelné s těmi v ČR, dosahovaly té intenzity, aby je bylo možné podřadit pod systémové nedostatky dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26 [14], v němž se soud vyjádřil konkrétně k systémovým nedostatkům v Rumunsku takto: *„Totožnými námitkami, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu“. Obdobná argumentace se pak nachází i v odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud proto rozhodl správně a své závěry odůvodnil v souladu s judikaturou Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu. Jelikož problémy uváděné stěžovatelem i podle Nejvyššího správního soudu nemohou zjevně představovat systémové nedostatky, je odůvodnění napadeného rozsudku dostačující, když krajský soud stěžovatelem namítané nedostatky podrobně zrekapituloval, následně odkázal na závěry relevantní judikatury a konstatoval, že takové intenzity, aby šlo o systémové nedostatky, nedosahují.“*

15. Ve vztahu k tvrzení žalobce o nucených pracích soud uvádí, že není nijak výjimečné, jsou-li zajištění cizinci povinni podílet se na udržování čistoty v ZZC, v nichž jsou zajištěni. Pakliže nejsou tyto práce vynucovány za účelem ponižování nebo způsobení újmy, neshledává soud jejich výkon za rozporný s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Samotná nelibost žalobce spojená s výkonem některých prací automaticky nepředznamenává, že by jimi měl být ponižován či mu měla být způsobena újma. Současně s tím soud neshledává důvodnými ani tvrzení žalobce o systematických nedostacích stran stravování. Jak z Informací OAMP 26. 7. 2022 vyplývá, jsou podmínky v ZZC v Rumunsku obecně hodnoceny jako dostačující. S přihlédnutím k výše uvedenému se tak jeví tvrzení žalobce jako účelová, nedůvodná a neprokázaná.
16. Podle čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení *„Pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná*

nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.“

17. Dle čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení skutečně není žalovaný povinen žádost o přijetí osoby zpět učinit, avšak zůstává zcela na jeho úvaze, zda tak učiní. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nezmiňoval čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení, obsahuje napadené rozhodnutí úvahy, kterými se při posouzení aplikace diskrečního ustanovení podle čl. 17 Dublinského nařízení zabýval. Dle názoru soudu lze tyto úvahy vztáhnout i na posouzení přednesené otázky k čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení. Žalovaný především posuzoval, zda žalobce má na území ČR nějaké socioekonomické vazby, avšak dospěl k závěru, že žádné takové vazby neexistují. Rovněž žalovaný nezjistil ani jiné zvláštního zřetele hodné okolnosti žalobcova případu. S těmito závěry žalovaného se soud plně ztotožňuje a považuje je za logické vyústění úvah žalovaného, jež rovněž přezkoumatelným způsobem předkládají odpověď na otázku, proč tak žalovaný učinil. Současně s tím soud podotýká, že žalobce na území ČR žádost o mezinárodní ochranu nepodal, není tedy zřejmé, z jakého jiného důvodu by měla ČR žalobce na svém území ponechávat. Nad to soud podotýká, že Dublinské nařízení ani nijak neukládá povinnost odůvodňovat zvolenou možnost rozhodujícího členského státu, zda bude postupovat dle čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení či nikoliv, jsou-li splněny podmínky pro takový postup, jako tomu bylo v tomto případě.
18. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, přezkoumatelné, dostatečně individualizované a v souladu s citovanou judikaturou. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. května 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

